Було нам тоді не до сміху.
Ніч підняла завісу –

біла симфонія снігу
пливла над щоглами лісу.

А ліс, як дрейфуюча шхуна,
скрипів, у льоди закутий…
І хлопець, зворушливо юний,
сказав із дорослим смутком:

– Ти пісня моя лебедина,
останнє моє кохання…

В такому віці людина
завжди кохає востаннє.

Бо то уже справа гідности –
життя, бач, як сон, промайнуло.
Підлітки для солідности
мусять мати минуле.

Завіяні снігом вітрила
звисали, як біла гичка…
Я теж йому щось говорила,
і теж, певно, щось трагічне.

Було кохання фатальне,
майже з драми Ростана…
Я тільки сніг пам'ятаю,
отой, що давно розтанув.

Білу симфонію снігу,
шхуну, в льоди закуту…

А нам з тобою – до сміху!
А нам з тобою не смутно!

І добре тобі, і весело
на білому світі жити.
Ти тільки, як всі воскреслі,
не любиш про смерть говорити.

І маєш, напевно, рацію.
Минуле вмерзає в кригу.
І це вже не декорація…

Біла симфонія снігу.

Стогне завія до рання,
зламавши об ліс крило…
Ти – моє перше кохання.
Останнє уже було.